

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 27 października 2011 r.,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części zaskarżającej wyrok Sądu Apelacyjnego w punkcie trzecim,**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części,**
- 3. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 4. przyznaje radcy prawnemu R. T. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem wynagrodzenia za udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym pomoc prawną przy czym kwotę tę podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 27 października 2011 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego oddalającego powództwo o zasądzenie zadośćuczynienia i renty z tytułu krzywdy i szkody wyrządzonej powodowi na skutek niewykonania przez pozwanego zabiegu operacyjnego oka lewego i pozbawienia go możliwości leczenia. Ponadto Sąd Apelacyjny nie obciążył powoda kosztami postępowania apelacyjnego oraz przyznał pełnomocnikowi powoda R. T. od Skarbu Państwa kwotę 6.642 zł (wraz z podatkiem od towarów i usług) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

W skardze kasacyjnej zaskarżającej powołany wyrok w punktach pierwszym, oddalającym apelację i trzecim, rozstrzygającym o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej powód, w ramach podstawy z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., zarzucił naruszenie art. 386 § 2 w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c. przez nieuwzględnienie, że w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji został pozbawiony możliwości obrony jego praw, a także naruszenie art. 382, art. 378 § 1, art. 391 § 1 w związku z art. 217 § 1, art. 227, art. 232 zd. 2, art. 233, art. 235 § 2, art. 278, art. 286 k.p.c., art. 391 § 1 w związku z art. 328 § 2 k.p.c., art. 386 § 4 k.p.c., art. 102 i art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. W ramach podstawy naruszenia prawa materialnego skarżący zarzucił naruszenia art. 77 ust.1 Konstytucji RP, art. 444 i art. 445 w związku z art. 417 oraz art. 361 § 1 k.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 punkty 1 i 4 k.p.c. oraz wskazał, że postępowanie przed sądem pierwszej instancji dotknięte było nieważnością, czego sąd odwoławczy nie uwzględnił. W zakresie przesłanki z punktu pierwszego art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarżący sformułował dwa zagadnienia prawne, z których

wynika, że Sąd Najwyższy winien wypowiedzieć się jakie skutki procesowe wywiera powołanie w procesie, dla ustalenia prawidłowości przebiegu leczenia, biegłego z tego samego terenu, w obszarze którego działał sprawca. Ponadto, zdaniem skarżącego, Sąd Najwyższy powinien wypowiedzieć się czy zgodnie z art. 235 § 2 k.p.c. sąd ma obowiązek przeprowadzić dowody za pomocą urządzeń technicznych umożliwiających dokonanie tej czynności na odległość w sytuacji, gdy strona o to wnosi, a nie ma możliwości udziału w posiedzeniach sądu oraz gdy możliwość bezpośredniego zadawania pytań świadkom przez stronę przyczynić by się mogła do wyjaśnienia sprawy, a ustanowiony pełnomocnik działa nienależycie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowień w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Rozstrzygnięcie o kosztach pomocy prawnej udzielonej stronie z urzędu nie należy do tych postanowień, które wskazuje powołany przepis, jest też jasne, że przez wyrok podlegający zaskarżeniu skargą kasacyjną należy rozumieć ujęte w procesowej formie wyroku to rozstrzygnięcie, które jest rozstrzygnięciem co do istoty sprawy. Stąd też brak podstaw do przyjęcia dopuszczalności skargi kasacyjnej od postanowienia o kosztach pomocy prawnej udzielonej stronie z urzędu. Jeżeli przeto skarżący w skardze kasacyjnej zaskarżył rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego zawarte w punkcie trzecim wyroku tego Sądu, przez kwestionowanie wysokości przyznanego mu tym rozstrzygnięciem wynagrodzenia jako pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, to w tej części skargę kasacyjną, wobec jej niedopuszczalności, należało odrzucić, co też orzeczono na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W części natomiast skierowanej przeciwko rozstrzygnięciu co do istoty sprawy skarga kasacyjna nie mogła być przyjęta do rozpoznania wobec niestwierdzenia przez Sąd Najwyższy istnienia przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Powołany przepis czyniąc przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) ma na uwadze nieważność przed sądem odwoławczym. Nieważność postępowania przed sądem pierwszej

instancji może być wzięta pod uwagę przez Sąd Najwyższy wówczas gdy skarżący, w ramach podstawy kasacyjnej przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., wskaże ją jako naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Ze skargi powoda wynika, że w ramach tej podstawy procesowej taki zarzut został postawiony, jednakże mógłby być on badany jedynie w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania, sam w sobie nie stanowi natomiast przesłanki z pkt 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne nie stanowią wystarczającej podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uzasadniającym przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jest takie zagadnienie, które ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych i istotności zagadnienia z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Ponadto skarżący powinien wykazać, że jego rozstrzygnięcie będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Argumentacja przedstawiona przez skarżącego nie spełnia wskazanych wyżej wymogów.

Nie ma też podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oczywiście zasadność skargi, jak wyjaśniono w orzecznictwie, to stan sprawy wskazujący, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie ma podstaw do przyjęcia, iż taka sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wobec sytuacji osobistej i majątkowej powoda nie obciążono go kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 w związku z art. 398²¹ k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 6 pkt 7 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).